

POSTANOWIENIE

22 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 22 kwietnia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Banku spółki akcyjnej w G.
przeciwko B.P.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej B.P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 27 sierpnia 2025 r., I ACa 3630/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4 050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Pozwany B.P. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 27 sierpnia 2025 r., wydanego w sprawie z powództwa Banku S.A. z siedzibą w G. o zapłatę.

Pozwany uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej występowaniem w sprawie następujących zagadnień prawnych:

1. *Czy zastosowanie art. 117¹ k.c. na korzyść profesjonalisty (banku) jest zgodne z wykładnią celowościową i systemową prawa cywilnego, a w szczególności z zasadą wzmocnionej ochrony konsumenta?*
2. *Czy niepewność kształtującej się linii orzeczniczej, stanowiąca immanentny element ryzyka działalności gospodarczej profesjonalnego podmiotu może być kwalifikowana jako „wyjątkowy przypadek” i czy przemawiają za tym względy słuszności, uzasadniające przełamanie na korzyść profesjonalisty instytucji przedawnienia przeciwko prawom i interesom konsumenta?*
3. *Czy wykładnia art. 117¹ k.c., która pozwala sądowi krajowemu na niewzględnienie upływu terminu przedawnienia roszczenia banku o zwrot kapitału z powołaniem się na ogólną niepewność orzeczniczą jest zgodna z celem art. 7 dyrektywy 93/13?*
4. *Czy brak skorzystania z art. 102 lub art. 458¹⁶ k.p.c. jest niezgodny z celem art. 7 dyrektywy 93/13, w szczególności z wymogiem zapewnienia skutecznych i odstraszających sankcji za stosowanie przez przedsiębiorców nieuczciwych klauzul umownych?*

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotne zagadnienie prawne, jako podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter doniosły z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nie może być rozwiązane w świetle dotychczasowego orzecznictwa. Jego wyjaśnienie powinno się bowiem przyczynić do rozwoju prawa (zob. np. postanowienia SN: z 26 października 2023 r., I CSK 76/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1374/23; z 3 października 2023 r., I CSK 2591/23; z 15 września 2023 r., I CSK 4360/22; z 18 sierpnia 2023 r., I CSK 4091/22; z 2 sierpnia 2023 r., I CSK 6585/22; z 13 lipca 2023 r., I CSK 2570/22; z 30 maja 2023 r., I CSK 5362/22; oraz z 24 kwietnia 2023 r., I CSK 5428/22).

Zagadnienia przedstawione przez skarżącego nie mają takiego charakteru, zostały bowiem już rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy w wyroku z 23 kwietnia 2025 r., II CSKP 1250/24, OSNC 2025, nr 12, poz. 110. W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy przypomniał, że celem wprowadzenia art. 117¹ k.c. w obecnej redakcji było nie tylko wzmocnienie pozycji konsumenta, lecz również utrzymanie równowagi stron stosunku prawnego. Sąd Najwyższy zwrócił przy tym uwagę na to,

że w stanach faktycznych analogicznych do przedstawionego w tej sprawie, konsument uzyskuje spełnienie swych roszczeń w całości, podczas gdy profesjonalista pozostaje pozbawiony możliwości uzyskania jakichkolwiek kwot wypłaconych na rzecz konsumenta.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Mariusz Załucki

[SOP]